

4 oude mannen op stap.

Vanaf de jaren zeventig tot 2010 hebben we elke zomer een kleine week op het Wad gevaren. Eerst met zijn vijven, met wisselende gasten. Helaas is onze Vlek, dat was zijn vaste bootnaam, overleden.

De andere vier besloten dit voorjaar dat het tijd was voor een herinneringstrip. Een enkeling was wat sceptisch, want onze gemiddelde leeftijd is dichterbij de 80, dan bij de 75. Want het leven aan boord van een Lemster Aak is Spartaans, denk alleen maar aan het nachtelijke plassen, wat mannen op onze leeftijd nu eenmaal moeten. Over elkaar heen klimmen of door het mangat naar buiten klauteren.

Maar toch doorgezet en afgelopen woensdag moesten we ons om 11 uur in Workum melden. En daarna op koers naar Vlieland. De tocht verliep voorspoedig. Mede dankzij de opstapper, die ervoor zorgde dat het schutten in de Kornwerder sluis voorspoedig verliep. We hadden hem meegenomen voor het zware werk.

De haven was vol. Toch kregen we van de havenmeester nog een plaatsje naast 3 andere boten. Dus eerst maar eens een paar keer oefenen om van en op de boot te komen, zodat we 's nachts niet zouden verongelukken.

Zie je het voor je: grijze onzekere mannen die stuntelig van schip naar schip klauteren tot vermaak van een volle haven.

Op weg naar Bruin voor een eerste biertje op het terras. Dan passeer je de eerste herinnering. De Oost-Vlieland, de oude veerboot, die langs de pier aanlegde en waar bij het vertrek honderden mensen zwaaiden en vanaf de boot werden beantwoord met wc-rollen en een traan.

In de mooiste dorpsstraat van ons land valt je dan op hoeveel terrassen, eethuizen, en hoeveel meer lawaai dan vroeger, je ideaalbeeld vertroebelen.

Toen we voor het eerst op het eiland kwamen had je alleen Willy Patat en het Strandhotel, waar elke avond dansen was op de muziek van de violiste mevrouw Worms en waar een, bijna altijd, boze meneer Beekman de baas was.

We sliepen in die tijd op het jongenskamp in de duinen. 's Nachts kwamen de kampwachten in je tent schijnen of je ook meisjes op bezoek had. En elke dag macaroni.

Enmaal bij Bruin op het terras viel de tijd volledig weg. Het leek of het ophalen van de gezamenlijke belevenissen je terugzette naar toen, of het gisteren was gebeurd. Zo duidelijk zag je de beelden voor je.

Op een gegeven ogenblik spraken we over een feest in de bunker van Kaap Oost. Meer dan 50 jaar geleden georganiseerd door de op het eiland aanwezige militairen en waar heel veel kamperende middelbare scholieren volledig uit hun dak gingen.

Een jongeman naast ons hoorde dit en zei: "Daar is vanavond weer feest. Het zou leuk zijn als jullie ook even langs kwamen".

We keken elkaar vragend aan, maar omdat mannen nu eenmaal, zeker als ze onder elkaar zijn, kinderen blijven, namen we de uitnodiging aan. Wel eerst allemaal een zaklantaarn kopen, want in de duinen is het hartstikke donker.

Tegen tien en togen de mannen op pad. De vitalste voorop, de strompelaars in het midden en onze opstapper sloot de rij. Zaklantaarn aan.

Probeer maar eens een beeld te vormen van deze kolderieke optocht?. Gelukkig konden onze vrouwen ons niet zien.

In de verte hoorden we al de muziek. Anders dan in onze tijd. Toen Louis Armstrong, Pat Boone, Doris Day en generatiegenoten. Nu een harde beat die ons tegemoet sloeg.

De jongeman van het terras zag ons binnenkomen en kwam tegelijk naar ons toe. Hij bood ons een biertje en een stoel aan. Ja in de trein biedt de jeugd je hun plaats niet meer aan. Maar kennelijk had de jeugd die Vlieland bezoekt nog wel respect.

Na het tweede biertje voelden we ons, op de muziek na, terug in de geschiedenis. Jongens die meisjes versierden, meisjes die flirtend de aandacht zochten en af en toe een stelletje die de duisternis opzocht. Alleen pilletjes waren er toen nog niet.

Er was ook een jaarclub, die ons opzochten en er een sport van maakten om ons ook op de dansvloer te krijgen. En het lukte ze. Daar stonden de 4 oude mannen heupwiegend mee te deinen op de beat.

De rest van de avond laat ik mijn lezertjes raden.

Want waarom het gaat is dat ik probeer jullie aan het denken te zetten om ook eens zo'n uitstap met vrienden te doen naar een plek, waar je 25-50 jaar geleden ook samen was.

Het laat je zien hoe zo'n rijk leven onze generatie heeft gehad.

20 augustus 2018.

